

Ušlechtilost jeho povahy brání mu, aby někomu ublížil, naopak, kde může pomáhá a díky nečeká. Volně se dýchá v jeho přítomnosti. Pomáhá gestikulací, očima mile naznačuje, kam otázkou míří, jen aby rychle a bez obtíží přenesl kandidáta přes všechna úskalí eventuálních nevědomestí. Jeho živost a stálá jarost přechází na žáky.

Jeho vysoký příjemný hlas jasně je slyšitelný z poslucháren do chodeb fakulty a slyší-li tento hlas kandidát právě zkoušený z vedlejší síně zkušební, hned se mu zjasní zrak.

Prof. Hermann rozumí mladým lidem, věnuje se jim a zná jejich bolesti. Nelze při této příležitosti nevzpomenouti jeho stále živého zájmu o S. Čs. P. Všehrd, a o jeho činnost. Má zájem nejen o kulturní otázky mladých právníků, nýbrž i o otázky sociální.

V zájmu o sociální problémy členů spolku svědčí jeho dar 10 000— Kč, který věnoval r. 1922 jako děkan fakulty na založení fondu pro rekreaci plicně chorých kolegů a tím, nechť, vybudoval sobě pomník, proto věčný, že vybudován je na vděku tichém, ukrytém v srdcích, na vděku, který přenáší generace na generaci.

Fond vzrostl během let na částku stotisícovou a desítky kolegů vyslovují s úctou jméno prof. Hermanna — mecenáše.

Na konec přeji slovy prostými, však co nejupřímnějšími J. M. panu prof. dr. Hermannovi-Otavskému, aby se dočkal ještě mnohých let v plně svěžesti a síle životní v prostředí, kterým je ctěn a milován.

Antonín Uxa,
starosta S. Čs. P. Všehrd.

První setkání.

Za zelený stůl usedl obyčejný člověk. V chvějící se duši — a jak bych se nechvěl aspoň neznatelně, vždyť měřím své síly vědecke první státnicí — představoval jsem si nového examinatora s ledovým zrakem, nehybnou tváří a kol rtů s ironickým úsměvem, z něhož lze čísti slůvko: nestačí. Proto kobrtala trochu má první odpověď. Nejistě pohlédnu na svého soudce. Přátelsky mě pozoruje, slovy i posuňky snaží se mne dostatí na správnou cestu s takovou účastí, jako by zachraňoval tonoucího. Volně jsem vydechl, již necítil jsem divného mrazení. Zkoušející přivádí mně k další otázce, zrakem blýskne na mne, zas na souseda, rukama i celým tělem naznačuje nám, kam míří, aby co nejsnáze přenesl nás přes všechna úskalí našich nevědomestí. Jeho život přechází na mne, hledím do jeho neobyčejně jemných očí, a již se to ze mne »sype«, až zarazí mne slovy: Tohle sám nevím, aby mně dodal ještě více odvahy.

Za zeleným stolem sedí přítel, ne examinátor A po zkoušce první mně blahopřál, ani nemohl jsem poděkovati, jak rychle odešel

Je to profesor Hermann. Jeho neobyčejná duševní čilost prozradí se při vstupu do posluchárny. Opře se o katedru, rozhlédne se a počne. Jasný, vysoký hlas nese se až na chodbu, co nedopoví slovy, ukazuje na tabuli, znázorňuje prsty a elektřina prochází celým jeho tělem a vzbuzena je v posluchačstvu. Ale prof. Hermann se také přesvědčí, jak sledují a chápou jeho výklad ti tam ve škamnách.

Prof. Hermann rozumí svým žákům: chce, aby si odnesli něco z jeho přednášek. Postupuje jako sochař. Nejdříve tesá hrubé obrysy svého thematicu, pak přejde k jednotlivým bodům, poukáže na důležitosti a hned objasňuje věc příklady, jichž obvyklí hrdinové Houška, Novák zavazují se, vydávají směšku, kupují atd. — a prof. Hermann se zastaví, pohlédne do publika a jiní dopovídají jeho větu. Přednášející usměje se spokojeně dobrému výsledku svého výkladu a pokračuje. Otevře zákoník, na nějž klade hlavní váhu, a dává čísti paragraf, aby co nejdůkladněji pánům adeptům vědy právnické naznačil důležitost studovati přímo ze zákona. A rozvinuje nový obraz, nové záhady a již táže se, jak bychom je my rozřešili. Objasní odchylné názory, a tu vřeleji zní jeho hlas — upozorňuje na mínění Randovo, roznítí v nás svou velkou úctu k velkému vědci. I když nesouhlasí s ním, nikdy nestaví tak do popředí vlastní náhled, aby zastínil svého předchůdce.

Prof. Hermann dlátem vrývá své výklady do duše posluchačů, snad brázda časem zmizí, zapomenou se slova, ale při vzpomínce na osobu vykladačovu znovu oživnou. Naprosto nezdá se nudným studium právnické.

Dr. Jiří Friedländer.

(Z »Památníku Všehrdu« 1918.)

Prodlení dlužníkovu.

(K §§ 918 — 921 o. z. o.)*)

Dr. Jan Pospíšil (Olomouc).

Prodlení (*mora debitoris*) je porušení povinnosti při plnění obligace. Je podmiňující skutkovou podstatou pro jiné povinnosti, které mají za účel stav odporující normě nahraditi stavem jí odpovídajícím. Vidíme zde tedy dvě normy, jednu, již je dána obligační povinnost, která byla porušena, a druhou, normu sankční.

*) Práce ze semináře prof. Dr. Jaromíra Sedláčka.